

[Anne Grete Holmsgård]

tankegang går igen, at hvis man presser folk ned i indkomst, så presser man dem samtidig til at være det, der hedder »aktivt arbejdssøgende« – i et land med 300.000 arbejdsløse. Det er altså ganske enkelt forrygende. Det er simpelt hen udtryk for, at man overhovedet ikke har respekt for den gruppe mennesker, som man rammer på den måde.

Det er klart, man altid kan finde et eksempel på, at der er nogen, der har det dårligere. Om ikke andet, kan man gå til udlandet, og det er også det, man gør, når man siger, at niveauet for dagpenge er stadig væk det højeste i hele verden. I sidste ende kan man jo gå til u-landene. Man kan altid finde nogen, der har det dårligere. Det bliver det ikke en snus mere spiseligt af, når man kan se, at det, der sker, er, at man fordeler samfundets ressourcer mere og mere skævt.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (UP):

Der er mange, der har snakket om disse børnefamilier, der rammes så hårdt. Nu er det efterhånden nødvendigt at efterlyse en definition på børnefamilier. Hvis man er forældre, der har børn, der er 2 eller 4 eller 6 år, går jeg ud fra, man er en børnefamilie. Når man taler med forældre, der har børn, der er 16 eller 18 eller 20 eller 22 år, og børnene er under uddannelse, siger forældrene ofte: nu er det meget dyrere end dengang, børnene var små. Jeg forstår på definitionen i dag, at man begynder at være børnefamilie, når man er færdig med at være lærling, når man er 20–21 år, så forventer man, at der bliver stiftet familie og man får børn. Når så børnene bliver 20–22 år, ja, så er man altså et godt stykke oppe i fyrrerne. Hvis så man heller ikke må ramme de arbejdsløse, heller ikke må ramme dem, der skal på efterløn, og heller ikke må ramme pensionister af den ene eller den anden art – ja men den gruppe, som så skal betale det hele, eksisterer den gruppe efterhånden? Hvem er det egentlig, man vil have til at betale?

Det lyder så flot, at man ikke må ramme børnefamilierne. Ja men sig dog: hvem skal så betale? Er det folkepensionisterne, der skal betale? Hvem skal betale? Regner man med, at samfundet kan fungere, uden at nogen skal betale? Hver gang man har sådan nogle debatter, slynger man ud, at man ram-

mer nogle, men man glemmer hver eneste gang at se tingene i en sammenhæng, og det synes jeg er trist. Det er trist i sådan nogle debatter, at man bare skælder ud over, at nogle skal betale, men samtidig skælder man også ud over, hvis der er nogle, der ikke får. Det er trist, når folketingsmedlemmer ikke kan forstå, at man ikke kan dele penge ud herindefra, uden at andre skal betale.

Det var derfor, jeg forsøgte at forklare hr. Mogens Voigt, at man skal se på, hvor det gjorde mindst ondt, når man tog pengene, men det forstod heller ikke hr. Mogens Voigt.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg skal gøre det meget kort. Jeg tror, jeg har prøvet at forklare hr. Askjær Jørgensen heroppefra fyrre gange, måske halvtreds gange, at det, det handler om, er omfordeling af samfundets ressourcer, sådan at man omfordeler fra dem, der har meget, til dem, der har lidt. Det trænger øjensynlig ikke ind et vist sted hos hr. Askjær Jørgensen, og nu tror jeg snart, jeg må opgive. Det er sagt så mange gange, og alligevel står hr. Askjær Jørgensen her og siger: ja men alle skal have, siger de dér venstreorienterede, men I vil ikke ud med nogen penge. Jeg tror nok, at det parti, der har fremlagt de mest radikale besparelser- og budgetforbedringsforslag herinde i folketinget, i virkeligheden er VS, men dem kunne hr. Askjær Jørgensen ikke drømme om at gå med på, fordi de ville ramme den del af befolkningen, som hr. Askjær Jørgensen alligevel ikke vil ramme, når det kommer til stykket – til trods for alt hykleriet heroppe.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.